

Ultimele șapte urgii

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apocalipsa 15:4)

Apocalipsa 11:18 amintește în trecut pregătirile pentru bătălia finală împotriva rămașiței lui Dumnezeu: „Neamurile se mâniaseră.” A venit timpul acum ca Dumnezeu să răspundă la mânia lor cu revărsarea mâniei Lui, cu cele șapte urgii din urmă (Apocalipsa 15:1).

Apocalipsa 15 se deschide cu imaginea a șapte îngeri care țin în mână șapte potire pline cu mânia aceasta divină. Înainte de vărsarea potirelor, este inserată însă o imagine cu credincioșii lui Dumnezeu (Apocalipsa 15:1-4). Ei sunt numiți „biruitorii fiarei” și sunt înfățișați stând pe ceva ca o mare de sticlă și cântând cântarea lui Moise și cântarea Mielului – imagini care ne trimit cu gândul la scena în care evreeii stăteau pe țărmul Mării Roșii și sărbătoreau victoria lui Dumnezeu asupra egiptenilor (Exodul 15).

Sfinții aceștia biruitori sunt cei 144 000 amintiți în Apocalipsa 14:1-5. Ei nu au primit semnul fiarei și sunt feriți de distrugerile produse de cele șapte urgii finale. În curând, la revenirea lui Isus cu putere și în slavă, ei vor primi trupuri nemuritoare (1 Corinteni 15:51-54) și se vor alătura sfinților înviați (1 Tesaloniceni 4:17).

16–24 martie – Săptămâna de rugăciune a tineretului

Este momentul în care oamenii au decis în cunoștință de cauză să fie cu Dumnezeu sau cu Babilonul. Hristos este pe punctul de a reveni. Dar, înainte, sunt lăsate să sufle vânturile nimicitoare ținute până acum pe loc (Apocalipsa 7:1-3).

1. Ce ne spun urgiile abătute asupra Egiptului despre scopul și semnificația celor șapte urgii finale?

Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri care aveau șapte urgii, cele **Apocalipsa 15:1** din urmă, căci cu ele s-a isprăvit mânia lui Dumnezeu.” Apoc 15:1

„După aceea am văzut patru îngeri care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac. Și am văzut un alt înger care se suia dinspre răsăritul

Apocalipsa 7:1-3 soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea, zicând:

„Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!” Apocalipsa 7:1-3

Apocalipsa 14:9,10 Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui, și va fi chinuit în foc și în pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.” Apocalipsa 14:9-10

Aceste șapte urgii sunt numite „cele din urmă” pentru că vin după nenorocirile vestite de trâmbițe. Trâmbițele acoperă întreaga eră creștină și au o arie limitată. Nenorocirile vestite de ele lovesc în timp ce Evanghelia este încă propovăduită (Apocalipsa 10:8 – 11:14) și în cer încă se face mijlocire (Apocalipsa 8:2-5). Ele sunt amestecate cu îndurare, iar scopul lor este aducerea dușmanilor poporului lui Dumnezeu la pocăință. Spre deosebire de ele, plăgile sunt revărsate chiar înainte de a doua venire și unele acoperă întreg pământul. Ele cad asupra acelor care, la fel ca Faraon, și-au împietrit inima și nu s-au pocăit (Apocalipsa 16:11). Mânia divină este reacția lui Dumnezeu la deciziile luate de oameni (Romani 1:26-28). Cei pierduți culeg acum consecințele deciziilor lor.

2. Ce ni se spune despre timpul în care au loc ultimele șapte plăgi?

„După aceea, am văzut deschizându-se în cer Templul cortului mărturie. Și din Templu **Apocalipsa 15:5-8** au ieșit cei șapte îngeri care țineau cele șapte urgii. Erau îmbrăcați în in curat, strălucitor, și erau încinși împrejurul pieptului cu brăie de aur. Și una din cele patru făpturi vii a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur pline de mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor.

Și Templul s-a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în Templu până se vor sfârși cele șapte urgii ale celor șapte îngeri.” Apocalipsa 15:5-8

Exodul 40:34,35 Atunci, norul a acoperit cortul întâlnirii și slava Domnului a umplut cortul. Moise nu putea să intre în cortul întâlnirii, pentru că norul stătea deasupra lui și slava Domnului umplea cortul.” Exodul 40:34-35

1 Împărați 8:10,11 În clipa când au ieșit preoții din Locul Sfânt, norul a umplut Casa Domnului. Preoții n-au putut să rămână acolo să facă slujba din pricina norului, căci slava Domnului umpluse Casa Domnului.” 1 Împăraților 8:10-11

Afirmația „nimeni nu putea să intre în Templu” indică închiderea harului. La încheierea lucrării de mijlocire a Domnului Hristos în cer, se încheie și șansa oamenilor la pocăință. Plăgile finale nu vor aduce pe nimeni la pocăință, ci vor arăta împietrirea inimii celor care au ales să treacă de partea Babilonului și îi vor determina să-L urască pe Dumnezeu și mai mult.

Priveste la situația lumii contemporane, care va merge din rău în mai rău. Ce ne spune amânarea plăgilor despre caracterul lui Dumnezeu?

Luni, 11 martie

Cele șapte potire ale mâniei

Odată cu încetarea mijlocirii lui Hristos în sanctuarul din cer, destinul fiecărui om este stabilit definitiv. A venit timpul ca oamenii care au respins Evanghelia să cunoască mânia deplină a lui Dumnezeu.

Ultimele șapte plăgi reflectă calamitățile abătute asupra Egiptului (Exodul 7-11). După cum calamitățile acestea i-au afectat pe egipteni, dar nu și pe israeliți, tot la fel primele patru plăgi finale îi afectează în principal pe închinătorii fiarei și îi lasă nevătămați pe închinătorii lui Dumnezeu. Calamitățile din Egipt au scos în evidență împietrirea inimii lui Faraon și le-au demonstrat egiptenilor că zeii lor erau neputincioși. La fel, plăgile finale împietresc tot mai mult inima celor ce i se închină fiarei și scot în evidență neputința Babilonului de a-i proteja de judecata divină.

„Și am auzit un glas tare, care venea din Templu și care zicea celor șapte îngeri: „Duceți-vă și vărsați pe pământ cele șapte potire ale mâinii lui Dumnezeu!” Cel dintâi s-a dus și a vărsat potirul lui pe pământ. Și o rană rea și dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei și care se închinau icoanei ei.” Apocalipsa 16:1-2

3. Ce evenimente au loc și prin ce sunt reprezentate?

„Al doilea a vărsat potirul lui în mare. Și marea s-a făcut sânge, ca sângele unui om mort. Apocalipsa 16:1-11 Și a murit orice făptură vie, chiar și tot ce era în mare. Al treilea a vărsat potirul lui în râuri și în izvoarele apelor. Și apele s-au făcut sânge. Și am auzit pe îngerul apelor zicând: „Drept ești Tu, Doamne, care ești și care erai! Tu ești Sfânt, pentru că ai judecat în felul acesta. Fiindcă aceștia au vărsat sângele sfinților și al prorocilor, le-ai dat și Tu să bea sânge. Și sunt vrednici.” Și am auzit altarul zicând: „Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate și drepte sunt judecățile Tale!” Apocalipsa 16:3-7

Primele patru plăgi lovesc populația globului în general. Prima le aduce o rană rea și dureroasă exclusiv închinătorilor fiarei. A doua și a treia afectează marea, râurile și izvoarele apelor, care se transformă în sânge. Fără apă potabilă, omenirea răzvrătită nu va supraviețui. Plaga a patra afectează soarele, care îi dogorește pe oameni și le produce o durere insuportabilă.

Dar aceasta nu le înmoaie inima și nu-i determină să renunțe la atitudinea rebelă. Dimpotrivă, ei îl hulesc pe Dumnezeu, Cel care trimite plăgile. Niciunul dintre ei nu se pocăiește.

În Apocalipsa 16:10,11 (vezi și Exodul 10:21-23) citim că urgia a cincea lovește scaunul de domnie al fiarei. Satana este cel care i-a dat fiarei acest tron (Apocalipsa 13:2). Acum nici chiar sediul autorității lui Satana nu se poate opune forței plăgilor. În timp ce suferă, oamenii își dau seama că Babilonul nu poate să-i ocrotească. Dar au hotărât să l se împotrivescă lui Dumnezeu și nici chiar calamitățile acestea înfiorătoare nu îi pot determina să se răzgândească.

Cum putem avea o relație profundă cu Dumnezeu astfel încât, atunci când ni se întâmplă lucruri tragice, să fim convinși de dragostea Lui și să continuăm să ne încredem în El?

Martți, 12 martie

Secarea Eufratului

4. Ce simbolizează Eufratul? Ce reprezintă secarea Eufratului în contextul celor șapte plăgi finale?

Apocalipsa 16:12

„Al șaselea a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit.” Apocalipsa 16:12

Apocalipsa 17:1,15 Apoi unul din cei șapte îngeri care țineau cele șapte potire a venit de a vorbit cu mine și mi-a zis: „Vino să-ți arăt judecata curvei celei mari, care șade pe ape mari. Apoi mi-a zis: „Apele pe care le-ai văzut, pe care șade curva, sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.” Apocalipsa 17:1, 15

În Vechiul Testament, Eufratul era o sursă vitală pentru dușmanii Israelului, Babilonul și Asiria (Isaia 7:20; Ieremia 46:10). El trecea prin Babilon și era important pentru cetate fiindcă hrănea plantele și le oferea apă oamenilor. **Babilonul nu putea supraviețui fără apele Eufratului.**

Apocalipsa 17:1 spune despre Babilonul din timpul sfârșitului că „șade pe ape mari”, făcând probabil referire la Eufrat (Ieremia 51:13). Apocalipsa 17:15 explică faptul că apele pe care stă el reprezintă oamenii care îl susțin, puterile civile și politice din spatele sistemului religios. **Puterile acestea își vor retrage în cele din urmă suportul.**

Scena plăgii a șasea reflectă capturarea Babilonului antic de către Cyrus Persanul (Daniel 5). Potrivit istoricului antic Herodot, într-o noapte, pe când împăratul Belșatar și demnitarii lui erau la ospăț, persanii au deviat cursul Eufratului și au pătruns în cetate prin albia râului, luându-i prin surprindere.

Secarea simbolică a Eufratului din Apocalipsa 16:12 duce la prăbușirea Babilonului din timpul sfârșitului. Din moment ce Eufratul reprezintă aici puterile lumii care i-au oferit Babilonului suportul lor, secarea Eufratului simbolizează retragerea acestui suport și atacarea Babilonului, acțiune care duce la prăbușirea lui.

Când asistă la dereglările din natură (vezi Apocalipsa 16:10,11), oamenii apelează la protecția Babilonului. Când este afectat însă și sediul autorității lui prin plaga a cincea, ei înțeleg că Babilonul nu-i poate ocroti. **Atunci se simt înșelați și se întorc împotriva lui, provocându-i prăbușirea (vezi Apocalipsa 17:16).** Cu toate acestea, inimile lor rămân mai departe împietrite împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Ei sunt astfel o pradă ușoară pentru ultima amăgire a lui Satana, care va antrena lumea în marea bătălie contra lui Dumnezeu.

În ce situații ai învățat cât de riscant este să-ți pui încrederea în oameni și în instituțiile umane?

Apocalipsa 16:12 ne spune că Eufratul „a secat, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit”. În Vechiul Testament, împărații aceștia au fost Cyrus și oștile lui venite din Răsărit împotriva Babilonului (Isaia 41:25). Cucerirea de atunci a Babilonului a făcut posibilă întoarcerea în patrie a poporului lui Dumnezeu (Isaia 44:27,28). La fel, secarea simbolică a Eufratului pregătește calea pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Împărații din Răsărit, din Apocalipsa 16:12, sunt Hristos și oștirea Sa de credincioși. Sigur că Isus va reveni însoțit de îngerii cerești, însă Apocalipsa 17:14 arată că bătălia finală se va da între Hristos și rămășița Lui de credincioși și forțele satanice. Isus conduce oștile din cer „îmbrăcate cu in subțire, alb și curat” (Apocalipsa 19:14), haina miresei Mielului din Apocalipsa 19:8. Ca echivalent pe pământ, în Apocalipsa 7, cei 144 000 sunt înfățișați ca o armată aflată pe punctul de a intra în ultima luptă.

5. Ce rol au în pregătirea pentru bătălia finală cele trei duhuri care seamănă cu niște broaște? Ce argumente avem că ele reprezintă contrafacerea soliiilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14?

“Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura prorocului **Apocalipsa 16:13,14** mincinosi trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui Atoțputernic.” Apocalipsa 16:13-14

Secarea Eufratului zguduie triada satanică. În acest moment, Ioan vede ieșind din gurile membrilor triadei trei spirite demonice, asemănătoare cu niște broaște. În Egipt, broaștele au fost ultima plagă pe care au mai reușit vrăjitorii să o reproducă (Exodul 8:1-15). Demonii care seamănă cu niște broaște reprezintă ultima încercare a lui Satana de a contraface lucrarea lui Dumnezeu.

Cele trei spirite demonice primesc de la Satana puterea de a face semne nemaipomenite, ca acelea făcute de fiara cu coarne ca de miel (Apocalipsa 13:13,14), unde se include și spiritismul. Semnele nemaipomenite fac parte din strategia lui Satana din

timpul sfârșitului de a-i convinge pe locuitorii pământului să-l urmeze pe el și nu pe Dumnezeu adevărat (2 Tesaloniceni 2:9-12).

Spiritele acestea sunt trimise în lume cu o evanghelie falsă ca să-i amăgească pe oameni să li se alăture în lupta împotriva poporului lui Dumnezeu. Deși decepționați, conducătorii lumii se lasă amăgiți din nou și se supun lui Satana. Acum, scena este pregătită pentru bătălia finală care duce la sfârșitul lumii, bătălia cunoscută sub numele de Armaghedon.

Joi, 14 martie

Strângerea pentru bătălia finală

6. Care va fi efectul ultimei mari amăgiri a lui Satana?

Apocalipsa 16:16 ["Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreiește se cheamă Armaghedon."](#) Apocalipsa 16:16

Minunile înșelătoare ale demonilor vor fi foarte convingătoare. Odată ce au respins Evanghelia adevărată, oamenii vor crede o minciună însoțită de minuni (2 Tesaloniceni 2:9-12). Ei se vor aduna în locul simbolic care în evreiește se cheamă Armaghedon, „muntele din Meghido”. Meghido era o fortăreață din valea Izreel (câmpia Esdraelon), de la poalele muntelui Carmel și era o cetate strategică. Câmpia Esdraelon era cunoscută pentru multele bătălii decisive date acolo în decursul istoriei lui Israel (Judecătorii 5:19; 6:33; 2 Împărați 9:27; 23:29,30).

Apocalipsa preia acest motiv din istoria lui Israel pentru a descrie ultimul mare conflict, numit Armaghedon, dintre Dumnezeu și forțele răului. Locuitorii pământului fac front comun sub conducerea alianței satanice.

Meghido se află în zona muntelui Carmel, unde s-a dat una dintre cele mai importante lupte din istoria lui Israel, cea dintre Ilie și profeții lui Baal (1 Împărați 18). Disputa a gravitat în jurul întrebării: Cine este Dumnezeu adevărat? Focul coborât din cer a dovedit că Domnul este singurul Dumnezeu adevărat și singurul căruia I

se cuvine închinarea. Apocalipsa 13:13,14 precizează că fiara ieșită din pământ va coborî foc din cer pentru a contraface lucrarea lui Dumnezeu și pentru a-i amăgi pe oameni.

Armageddonul nu va fi un conflict armat din Orientul Mijlociu, ci o luptă spirituală între Hristos și forțele întunericului (vezi 2 Corinteni 10:4).

Ani întregi oamenii au urmărit evenimentele politice și militare din Orientul Mijlociu, considerându-le semne ale sfârșitului și ale Armageddonului. Ei au făcut predicții și au stabilit date degeaba. Cum ne putem feri de greșeala de a interpreta evenimentele locale ca pe o împlinire a profeției biblice?

Vineri, 15 martie

Un gând de încheiere

„Ca punct culminant în marea dramă de amăgire, Satana însuși se va da drept Hristos. Biserica a declarat mult timp că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a speranțelor ei. Acum, marele amăgitor va face să pară că Hristos a și venit. În diferite părți ale globului, Satana se va prezenta între oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care va semăna cu descrierea făcută Fiului lui Dumnezeu de către Ioan în Apocalipsa (Apocalipsa 1:13-15). Gloria care îl va învâlu nu va fi întrecută de nimic din ce au văzut vreodată ochii muritori. Atmosfera va răsună de strigătul de triumf: „A venit Hristos! A venit Hristos!” Oamenii se vor pleca în adorare înaintea lui. (...) Cu un ton blând și plin de compasiune, va prezenta o parte din adevărurile cerești pline de har pe care le rostea Mântuitorul. Îi va vindeca pe bolnavi și apoi, în rolul asumat al lui Hristos, va pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și le va porunci tuturor să sfințească ziua pe care el a binecuvântat-o. Va declara că aceia care se încapățânează să păzească ziua a șaptea comit o blasfemie la adresa lui, deoarece refuză să asculte de îngerii trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta va fi amăgirea cea mai puternică, aproape copleșitoare” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, pp. 512-513).

Biblia: Exodul 20–26

1. Ce indică numele Aram?

2. Cum și-a exprimat Balaam admirația pentru tabăra lui Israel?

3. Câți dintre ce prezenți la prima numărătoare au fost prezenți și la cea de-a doua?

4. Cum se mai numea Sărbătoarea Cincizecimii?

Istoria mântuirii, cap. 55

5. Cine și de ce nu au putut beneficia de-a doua solie și de strigătul de la miezul nopții?

Partea I: PRIVIRE GENERALĂ

Textul-cheie: Apocalipsa 15:4

Pasajul studiat: Apocalipsa 16 descrie ultimele șapte plăgi (Apocalipsa 15:1) din istoria pământului. În acest capitol se găsește singura referire la Armaghedon.

Introducere: În deschiderea acestei secțiuni, poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului este înfățișat stând pe marea de sticlă și cântând cântarea lui Moise și a Mielului, o aluzie la exod (Apocalipsa 15:1-4). Mai departe, cele șapte plăgi sunt precedate de o viziune în care în templul ceresc nu poate intra nimeni din cauza slavei lui Dumnezeu, situație asemănătoare cu cea de la sfințirea sanctuarului mozaic (Apocalipsa 15:5-8; Exodul 40:34,35). Scena aceasta reprezintă încheierea timpului de probă. Apoi un glas din templu le cere celor șapte îngeri să verse pe pământ, rând pe rând, potirele mâniei (Apocalipsa 16).

Temele studiului:**I. Poporul lui Dumnezeu identificat prin mai multe nume**

Dovezile din text arată că numele de „rămășiță”, „144 000” și „sfinți” se referă toate la același grup de credincioși din timpul sfârșitului.

II. De ce trimite Dumnezeu cele șapte plăgi, dacă ele nu îi determină pe oameni să se pocăiască?

III. Semnificația simbolică a Eufratului din Apocalipsa 16:12**IV. Cele două Evanghelii din Apocalipsa**

Cei trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12) sunt un simbol al Evangheliei, iar cele trei broaște (Apocalipsa 16:13,14) sunt exact opusul lor.

V. Cirus Persanul și a doua jumătate a cărții Apocalipsa

Un împărat păgân îl prefigurează pe Mesia.

VI. Semnificația Armaghedonului

Aplicația pentru noi: Secțiunea aceasta analizează modul în care descrierea bătăliei de la Armaghedon din Apocalipsa îndeamnă la pregătire spirituală pentru timpul sfârșitului.

Partea a II-a: COMENTARIU

Vezi introducerea de la Partea I pentru rezumatul capitolului 15 și 16 din Apocalipsa.

Temele principale ale studiului 11 pe larg:

I. Poporul lui Dumnezeu identificat prin mai multe nume

Într-un studiu anterior din ediția pentru instructori, am văzut că atât termenul „rămășiță”, din Apocalipsa 12:17, cât și expresia „144 000”, din Apocalipsa 14:1, îi denumește pe credincioșii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

Există și alte dovezi că diversele nume pe care le primesc ei în Apocalipsa se referă la același grup și nu la grupuri diferite de credincioși din timpul sfârșitului, interpretare pe care, așa cum am menționat, au adoptat-o unii din biserică.

Cei 144 000 și marea gloată par a fi două grupuri distincte. După cum am văzut la studiul 6 din ediția pentru instructori (vezi tema 4), există două concepții în această privință. Credincioșii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului sunt numiți „144 000” în Apocalipsa 14:1 și „sfinți” în versetul 12, însă „sfinții” din toate secolele, în special cei din intervalul de 1 260 de ani, sunt descriși în Apocalipsa 17:6. Credincioșii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului primesc, așadar, multe nume în Apocalipsa: cei 144 000, rămășiță și sfinți (Apocalipsa 14:12). Ei stau pe marea de sticlă (Apocalipsa 15:2), și-au păzit hainele (Apocalipsa 16:15) și sunt numiți cei aleși și credincioși care sunt cu Mielul (Apocalipsa 17:14).

II. De ce trimite Dumnezeu cele șapte plăgi, dacă ele nu îi determină pe oameni să se pocăiască?

Amăgirile și plăgile din criza finală scot la iveală adevărul despre Satana și despre urmașii lui (2 Tesaloniceni 2:10-12). Nu Dumnezeu este vinovat pentru că unii oameni vor fi pierduți. Pentru ei, harul divin (Romani 2:4) și plăgile din timpul sfârșitului (Apocalipsa 16:9,11,21) nu au produs pocăință. Ei și-au împietrit inima și sunt hotărâți să meargă înainte pe calea pe care au ales-o. Dumnezeu îi lasă să meargă în calea lor, deși Îl doare (Osea 11:7,8). Reacția lor în timpul plăgilor arată încă o dată inadecvarea lor pentru viața veșnică și justifică judecata divină în cazul fiecăruia.

III. Semnificația simbolică a Eufratului din Apocalipsa 16:12

Ce reprezintă Eufratul în Apocalipsa 16:12? Nu trebuie să avem dubii atunci când textul însuși definește un simbol. Apocalipsa 17:1 oferă o explicație despre o plagă care are de-a face cu apele. Trebuie să fie vorba aici despre plaga a șasea, deoarece femeia care stă pe ape este numită Babilon (Apocalipsa 17:5), iar „apele mari” pe care stă Babilonul fac trimitere la Eufrat (Ieremia 51:13).

Semnificația râului este dezvăluită în Apocalipsa 17:15. Apele din versetul 1 reprezintă „noroade, gloate, neamuri și limbi”, cu alte cuvinte, puterile civile și seculare din întreaga lume. Puterile acestea îi sunt loiale pentru un timp scurt Babilonului (vers. 3,12,13), creând o coaliție mondială care se opune lui Dumnezeu și poporului Său din timpul sfârșitului.

IV. Cele două Evanghelii din Apocalipsa

Cei trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12 vestesc împreună în lume ultimul mesaj al Evangheliei. Un aspect care le scapă multor cititori este faptul că și falsa evanghelie este vestită în lumea întreagă (Apocalipsa 16:13,14).

Din gura balaurului, a fiarei și a prorocului mincinos (falsa „trinitate” din Apocalipsa 13) ies trei duhuri necurate, care seamănă cu niște broaște (Apocalipsa 16:13). Potrivit versetului 14, broaștele acestea sunt „duhuri de draci” care se duc la împărații de pe tot pământul ca să-i strângă pentru ultima bătălie din istoria pământului, Armageddonul (vezi și Apocalipsa 16:16). Dracii sunt îngeri răi. Așadar, în capitolul 14 sunt prezentați trei îngeri sfinți care prezintă Evanghelia lui Dumnezeu, iar în capitolul 16, trei demoni care prezintă o evanghelie contrafăcută.

Ambele sunt vestite în toată lumea (Apocalipsa 14:6; 16:14). Evanghelia falsă este descrisă și în 2 Tesaloniceni 2:9-12 și în Matei 24:24-27. Cei care nu se vor baza pe cuvintele Scripturii vor cădea pradă amăgirii în criza finală.

V. Cirus Persanul și a doua jumătate a cărții Apocalipsa

În Apocalipsa 16:12, împărații de la Răsărit sunt cei care seacă Eufratul, sistemul de suport politic și militar al Babilonului (Ieremia 50:37,38; 51:35,36). Detaliul acesta ne trimite cu gândul la venirea armatelor lui Cyrus dinspre est și la camparea lor la nord de Babilon.

Inginerii lui au excavat o bucată de teren în apropiere și au deviat cursul Eufratului pe acolo, permițându-le ostașilor să pătrundă în cetate pe sub porțile de la râu. Stabilind să devieze cursul exact cu prilejul unei sărbători din cetate, ostașii lui Cirus au descoperit că paznicii, amețiți de băutură, au lăsat deschise porțile aflate de-a lungul albiei râului. Au invadat atunci cetatea, au ocupat-o și l-au ucis pe împăratul ei, Belșatar (potrivit relatării din Daniel 5). În lunile și în anii care au urmat, Cirus a demarat un proces de încurajare a rămășiței împrăștiate a lui Israel să se întoarcă în patrie și să reconstruiască templul și cetatea Ierusalim.

Substructura fundamentală a relatării despre bătălia de la Armaghedon are la bază istoria vechi-testamentară a lui Cirus și a căderii Babilonului.

VI. Semnificația Armaghedonului

Cuvântul „Armaghedon” este în greacă, *Har-Magedon*. Apocalipsa 16:16 precizează că termenul provine din evreiește. În ebraică, *har* înseamnă munte. Atunci sensul cel mai firesc al numelui Armaghedon este „Muntele din Meghido”. În Biblie sunt menționate apele din Meghido (Judecătorii 5:19), valea Meghido (2 Cronici 35:22) și o cetate Meghido (1 Împărați 9:15). Alții aduc argumente în favoarea sensului de „muntele masacrului” (pe baza textului din Zaharia 12:11) sau de Muntele Adunării (un ecou al textului din Isaia 14:13).

Anchor Bible Dictionary conchide că cea mai plauzibilă explicație este aceea că Har-Magedon este muntele care se profilează deasupra apelor, văii și cetății Meghido: muntele Carmel. Pe acest munte, Ilie a chemat foc din cer pentru a demonstra cine este adevăratul Dumnezeu (Apocalipsa 13:13,14). La finalul istoriei pământului, va avea loc o confruntare între Dumnezeul adevărat (Apocalipsa 4–5) și triada satanică (Apocalipsa 16:13,14), între cei trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12) și cele trei duhuri necurate. În acea ultimă confruntare, Satana va face să coboare foc din cer (Apocalipsa 13:13,14), însă la sfârșit dreptatea lui Dumnezeu va fi recunoscută de toți (Apocalipsa 15:3,4).

Partea a III-a: APLICAȚIA PENTRU NOI

1. În pasajul despre bătălia de la Armaghedon (Apocalipsa 16:13-16), se găsește o fericire pentru cel care veghează și care își păzește hainele

(Apocalipsa 16:15), referire directă la Apocalipsa 3:18, o avertizare dată de Hristos bisericii din Laodiceea. Biserica din criza finală a istoriei pământului va avea defecte serioase, dar va fi obiectul atenției deosebite a lui Isus. Paradoxul acesta ar trebui să fie pentru noi astăzi un motiv de încurajare și un semnal de alarmă.

2. Ioan reunește într-un singur verset (Apocalipsa 16:15) o diversitate de apeluri nou-testamentare legate de sfârșit. „Eu vin ca un hoț” și „ferice de cel ce veghează” sunt un ecou al declarațiilor lui Isus, re-luate și de Pavel (Matei 24:42-44; Luca 12:37-39; 1 Tesaloniceni 5:1-6). Toate aceste trei pasaje sunt despre pregătirea pentru venirea lui Isus. Prin includerea lor în relatarea despre bătălia de la Armaghedon, cartea Apocalipsa transmite ideea că aceasta este o bătălie care se dă pe terenul minții. Partea noastră în această luptă finală este să avem grijă de atitudinile, gândurile și comportamentul nostru și să rămânem credincioși, în ciuda presiunilor și a înșelăciunilor cu care ne vom confrunta. Avem nevoie de rezistență și de discernământ, avem nevoie să devenim puternici prin cuvintele lui Isus către Laodiceea. Astăzi, când alegem să rămânem credincioși în fața diverselor ispite, ne pregătim pentru luptele și mai grele de la sfârșitul timpului.